רחוב ברדיצ׳בסקי 8

אבות ישורון, משורר
(1903-1992)

נולד באוקראינה בשם יחיאל פרלמוטר. ילדותו ונעוריו עברו עליו בקרסניסטאוו שבפולין. עלה ארצה ב-1925 ועבד בבניין ובפרדסים. משפחתו נספתה בשואה וטלטוליו בתור פליט במלחמת העולם הראשונה השפיעו על כל חייו. שירת במלחמת העצמאות. שיריו הראשונים הופיעו ב-1934 בכתב העת "טורים". ספרו הראשון, "על חכמת דרכים", ראה אור ב-1942. אחריו פורסמו "השבר הסורי אפריקני", "שער כניסה שער יציאה" ו"הומוגרף". בשני ספריו האחרונים, "אדון מנוחה" ו"אין לי עכשיו", החל להשתמש בכתיב חסר שבחסר. השמיט ו"וים ויו"דים כשהוא משאיר את המלה תלויה בסימני ניקוד, ומשווה לה אופי של שפה רעועה. "אני רוצה שהמלה תהיה חירבָה של לשון", אמר. ב-1978 זכה בפרס ביאליק וב-1992 – בפרס ישראל.

תל־אביב היא אחת מנושאי שירתו של ישורון. באחד משירי "אדון מנוחה" הוא מגדיר את שפתו כ"תלאביברית":

וְהָלַכְתִּי לָאֲדָמָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
תֵּל אָבִיבִית וְלָקַחְתִּי עִבְרִית
תֵּלְאָבִיבְרִית.

ישורון כותב: "יש איזה קידוש אשר עַם ראוי לו שיעשה לשפה שהוא עוזב אותה, בחזרה אל שפה אחרת, ואפילו זו עברית חיה וקיימת. ... ולא כמו שעושים בתל־אביב לבתים העומדים להריסה, הישנים כמרזב, שדופקים להם קרש על החלונות, קרש על הדלתות, וחרש מוציאים אותם להרס".

"הלשון", "השבר הסורי אפריקאי"

ב"שיר ערש לשכונת נורדיה" שנכתב ב-1971 הוא כותב:

תֵּל־אָבִיב עִיר הַקֹּדֶשׁ, אֵין לָךְ
שִׁיר עֶרֶשׂ. אֶתְמֹל זֶה הָיָה.
הָלַכְתִּי בָּךְ הַכֹּל בָּרֶגֶל,
כְּמוֹ שֶׁהַסּוּס אוֹכֵל יָשָׁר מֵהָאֲדָמָה.
לִפְעָמִים אֲנִי מוֹסֵר נֶפֶשׁ
בְּעַד כָּל בֶּרֶז שֶׁהִשְׁאַרְתִּי פָּתוּחַ.